

Sygn. akt I ACa 972/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościółek (sprawozdawca)

Sędziowie: SA Paweł Rygiel

SA Sławomir Jamróg

po rozpoznaniu w dniu 27 grudnia 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

skargi D. S. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 października 2014r. sygn.. akt I A Ca 445/14 w sprawie z powództwa D. S. przeciwko A. W. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę 10 000 zł

postanawia:

1.zwolnić skarżącą od opłat sądowych;

2.odrzucić wniosek skarżącej o przywrócenie terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania;

3.odrzucić skargę.

4.przyznać radcy prawnemu A. L. ze środków budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie kwotę 3837,60 zł (trzy tysiące osiemset trzydzieści siedem 60/100) w tym 717,60 (siedemset siedemnaście 60/100) podatku od towarów i usług - tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu wywołanym skargą o wznowienie postępowania.

SSA Paweł Rygiel SSA Wojciech Kościółek SSA Sławomir Jamróg

Sygn. akt I A Ca 972/16

UZASADNIENIE

W związku ze złożoną w dniu 30 czerwca 2016r. przez powódkę D. S. skargą o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem w sprawie przeciwko pozwanemu A. W. ustalił Sąd Apelacyjny co następuje;

Postanowieniem z dnia 12 października 2011r. Sąd Okręgowy w Krakowie ustanowił dla powódki D. S. pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata (k.60 akt I C 229/11).

Zarządzeniem Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w K. wyznaczono dla powódki adwokata.

W dniu 5 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił wniosek powódki o wyłączenie sędziego (k.249 akt).

W dniu 23 lipca 2012r. ustanowiony w sprawie pełnomocnik procesowy powódki powiadomił Sąd Okręgowy, że nie będzie składał zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 5 lipca 2012r. informując, że o stanowisku takim powiadomił powódkę oraz Okręgową Radę Adwokacką w K. (k.256 akt).

W dniu 23 lipca 2012r. powódka powiadomiła Sąd Okręgowy, że wypowiada pełnomocnictwo reprezentującemu ją adwokatowi, wyznaczonemu w sprawie z urzędu.

W dniu 4 czerwca 2013r. powódka złożyła kolejny wniosek o przyznanie pełnomocnika (k. 369 akt)

Wyrokiem z dnia 27 sierpnia 2013r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo w sprawie (k.435 akt).

Pismem z dnia 29 sierpnia 2013r. powódka ponowiła wniosek o ustanowienie pełnomocnika celem obrony jej praw.

Postanowieniem z dnia 10 września 2013r. Sąd Okręgowy oddalił wniosek powódki o ustanowienie pełnomocnika (k. 448 akt).

Postanowieniem z dnia 10 grudnia 2013r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 10 września 2013r. (k. 477 akt).

W dniu 3 lutego 2014r. powódka wniosła apelację od wyroku Sądu Okręgowego dnia 27 sierpnia 2013r. (k.491 i nast. akt) podnosząc zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd I instancji reguł postępowania przez zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania powódki w charakterze strony postępowania i pozbawienia powódki możliwości zadawania pytań pozwanemu w sprawie w czasie jego przesłuchania, a nadto przez pominięcie dowodu z zeznań świadków w osobach B. P. i E. K.. Nadto domagała się ustanowienia dla niej pełnomocnika z uwagi na błędy sądu w zakresie podejmowania decyzji o ustanowieniu dla niej pełnomocnika.

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2014r. (k. 497 akt) wniosek powódki o ustanowienie pełnomocnika został odrzucony.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 29 października 2014r. (k.543 akt) powódka podtrzymała stanowisko zawarte w apelacji i dalszych pismach procesowych.

Postanowieniem z powyższej daty (k.543 odwrót akt) Sąd Apelacyjny postanowił oddalić wnioski dowodowe powódki.

Wyrokiem z powyższej daty Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powódki i zasądził od niej na rzecz pozwanego koszty postępowania apelacyjnego.

Postanowieniem z dnia 27 marca 2015 r. (k.586 akt) Sąd Apelacyjny w Krakowie odmówił sporządzenia uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 października 2014r. i doręczenia jego odpisu wraz z wyrokiem powódce.

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2015r. (k.600 akt) ustanowiono dla powódki pełnomocnika w postępowaniu zażaleniowym.

Zarządzeniem Wicedziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w K. (k.604 akt) wyznaczono dla powódki pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Postanowieniem z dnia 28 września 2015r. Sąd Najwyższy umorzył postępowanie zażaleniowe (k. 651 akt).

W dniu 28 sierpnia 2015r. powódka złożyła skargę o wznowienie postępowania wraz z wnioskiem o przyznanie pełnomocnika (k. 2 akt o sygn.. I A Ca 1255/15).

W dniu 27 listopada 2015r. Sąd Apelacyjny w Krakowie ustanowił dla powódki pełnomocnika w osobie adwokata (k. 19 ostatnio wymienionych akt – dalej akt).

Zarządzeniem Dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej z dnia 4 grudnia 2015r. wyznaczony został dla powódki pełnomocnik z urzędu (k. 22 akt).

W dniu 16 grudnia 2015r. ustanowiony pełnomocnik wniósł o zwolnienie z funkcji pełnomocnika (k.24 akt).

W dniu 7 stycznia 2016r. wyznaczono dla powódki pełnomocnika (k.27 akt), którego w dniu 15 stycznia 2016r. wskazała Okręgowa Rada Adwokacka (k. 31 akt) w osobie adwokata N. B. (1).

W dniu 10 lutego 2016r. powódka wypowiedziała pełnomocnictwo ustanowionemu adwokatowi wobec lekceważącego stosunku pełnomocnika do powódki z jednoczesnym żądaniem przyznania innego pełnomocnika, a w wypadku odmowy ustanowienia wniosła o wezwanie jej osoby do uzupełnienia skargi. Stanowisko to podtrzymała w swym piśmie z dnia 18 lutego 2016r. (k. 41 akt).

Pismem z dnia 11 lutego 2016r. adwokat N. B. uzupełniła braki formalne skargi powódki o wznowienie postępowania, podnosząc zarzut pozbawienia powódki możliwości działania na skutek naruszenia przepisów prawa, polegającego na pozbawieniu powódki możliwości złożenia skargi kasacyjnej.

W dniu 21 marca 2016r. i w uzupełnieniu skargi powódka przedłożyła dokumentację medyczną dla wyjaśnienia przyczyn opóźnienia w złożeniu wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 24 października 2014r.

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2016r. Sąd Apelacyjny w Krakowie odrzucił skargę o wznowienie postępowania zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 grudnia 2013r. (k. 69 akt).

W dniu 30 czerwca 2016r. powódka ponowiła skargę o wznowienie postępowania, wskazując u podstaw, że poprzednio złożona skarga sporządzona została przez osobę wobec której powódka skutecznie cofnęła pełnomocnictwo.

Wobec braków formalnych skargi powódki w dniu 29 sierpnia 2016r. wezwano powódkę do usunięcia jej braków przez wskazanie podstaw skargi, pouczając powódkę o treści i zakresach przedmiotowych podstaw skargi o wznowienie przewidzianych w ustawie.

W dniu 7 września 2016r. powódka złożyła wniosek o przyznanie pełnomocnika celem wniesienia skargi o wznowienie postępowania.

Postanowieniem z dnia 4 października 2016r. Sąd Apelacyjny w Krakowie ustanowił dla powódki pełnomocnika (k. 20 akt), którego w dniu 20 października br. wyznaczył Sekretarz (...) w K..

W dniu 9 listopada 2016r. pełnomocnik powódki uzupełnił braki skargi o wznowienie postępowania zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 października 2014r. wskazując u podstaw art. 401 pkt. 2 k.p.c. związaną z nieważnością postępowania przez pozbawienie powódki możliwości działania wskutek naruszenia przepisów prawa przez;

- bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych złożonych w postępowaniu apelacyjnym oraz niezapoznanie się ze stanowiskiem powódki przedstawionym w piśmie z dnia 28 października 2014r. przez co Sąd Apelacyjny nie rozpoznał istoty sprawy w warunkach w których przedmiotem rozstrzygnięcia miało być rozszerzenie przez powódkę powództwo i wskazano nowe dowody w postaci akt sądowych we wskazanych sprawach o sygn.. VII U 1528/99 oraz II PV 51/14 i II PC 56/12;

- bezpodstawne oddalenie wniosku o odroczenie rozprawy w dniu 29 października 2014r.;

- odmowę ustanowienia pełnomocnika z urzędu, mimo istniejących ku temu podstaw (postanowienie Sądu Okręgowego z 10 września 2013r. o oddaleniu wniosku powódki o ustanowienie pełnomocnika).

Na tych podstawach domagała się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Ponadto pełnomocnik powódki wniósł o przywrócenie terminu do złożenia skargi oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, gdyż te nie zostały przez nią pokryte tak w całości jak i w części.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje;

Skarga jako spóźniona i niedopuszczalna podlega odrzuceniu.

Ustawodawca ograniczył możliwość wniesienia skargi o wznowienie postępowania terminami. Trzymiesięczny termin określony w art. 407 k.p.c. jest terminem procesowym. Jest to termin ustawowy, który nie może być przez sąd ani przedłużony, ani skrócony. Może zostać jednak przez sąd przywrócony na zasadach wynikających z art. 168 i nast. k.p.c..

Oceniając wniosek powódki o przywrócenie terminu do wniesienia skargi – ograniczającej w swych podstawach do zagadnienie pozbawienia powódki możliwości działania w sprawie zakończony prawomocnym wyrokiem sądu - nie sposób nie zauważyć, że zagadnienie reprezentacji procesowej powódki w sprawie stanowi oś zagadnień prawnych ocenianych w sprawie począwszy od 23 lipca 2013r., kiedy powódka wypowiedziała pełnomocnictwo dotychczasowemu pełnomocnikowi. Od tamtej daty powódka wiedziała o samodzielnym uczestnictwie w postępowaniu i wiedzę tę posiadała także w okresie rozprawy apelacyjnej z dnia 29 października 2014r., w której samodzielnie uczestniczyła.

W orzecznictwie i w literaturze prawniczej jednoznacznie wskazuje się, że gdy podstawę wznowienia stanowi pozbawienie możliwości działania, termin trzymiesięczny biegnie od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, która twierdzi, że nie miała takiej możliwości działania. Chodzi o dowiedzenie się o sentencji wyroku, a nie postanowienia o odmowie doręczenia uzasadnienia wyroku, co miało miejsce w realiach sprawy (porównaj odpowiednio stanowiska wyrażane w publikacjach K. Weitz (w:) J. Gudowski (red.), System Prawa Procesowego Cywilnego, t. III..., s. 1241; por. także postanowienie SN z dnia 5 listopada 1998 r., III AO 58/98, OSNP-wkł. 1999, nr 3, poz. 4; postanowienie SN z dnia 9 lutego 1999 r., I CKN 946/98, LEX nr 521881; postanowienie SN z dnia 19 sierpnia 2009 r., III CZ 33/09, LEX nr 1396427). A zatem w warunkach, w których od daty wskazanej rozprawy apelacyjnej do daty złożenia skargi niewątpliwie opartej na zarzucie z art. 401 pkt. 2 k.p.c. upłynął trzymiesięczny termin, dokonana przez powódkę czynność procesową uznać należy za spóźnioną.

Także wniosek o przywrócenie terminu do dokonania opisanej czynności procesowej uznać należy za spóźniony i nieusprawiedliwiony.

Art. 169 § 4 k.p.c. dopuszcza przywrócenie terminu po upływie roku od uchybionego terminu tylko w wypadkach wyjątkowych. Ocena czy taki wypadek jest wyjątkowy należy do sądu, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności faktycznych występujących w sprawie. Niewątpliwie jest jednak, że jeżeli do uchybienia rocznego terminu doszło z powodu stanu zdrowia strony, okoliczność ta powinna być przez stronę udowodniona odpowiednimi zaświadczeniami lekarskimi.

Twierdzenie strony o złym stanie zdrowia, o czym świadczyć mają dołączone do ocenianego wniosku dokumenty lekarskie dotyczące stanu zdrowia powódki, nie eliminuje niewątpliwych faktów związanych nie tylko z opisanym wyżej działaniem powódki w sprawie tak przed jak i po wydaniu zaskarżonego orzeczenia ale nade wszystko fakty, że od 17 czerwca 2015r. (kiedy ustanowiono dla powódki zawodowego pełnomocnika dla określonych czynności) miała zapewniona pomoc prawną, co upoważnia domniemanie, że i fakt upływającego terminu dla złożenia skargi o wznowienie postępowania, jako niezależnego od innych środków zaskarżenia winien być powódce znany. Nadto od 7 stycznia 2016r. ustanowiono na rzecz powódki pełnomocnika w zakresie postępowania ze skargi o wznowienie postępowania, w zakresie którego powinności procesowych – jakkolwiek mocno utrudnionych w świetle powyżej wskazanych okoliczności sprawy - należała także czynność zmierzająca do dokonania czynności opisanej w obecnej skardze. Wszystko to przekonuje Sąd Apelacyjny, że uchybienie rocznemu terminowi z art. 169 k.p.c., które przypadało na dzień 29 stycznia 2016r. (29 październik 2014r. data wyroku , 29 stycznia 2015 r. – data w której upływał termin z art. 407 k.p.c. oraz 29 stycznia 2016r. w której upływał termin z art. 169 § 1 k.p.c.) nie posiada wyjątkowego charakteru.

Niezawinione uchybienie terminowi – i to nawet oczywiste z czym nie mamy do czynienia w sprawie, skoro w poprzednim postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania powódka samodzielnie wskazywała na podstawy wznowienia - nie uzasadnia jego przywrócenia, jeżeli minął rok od upływu uchybionego terminu, a rozpoznawany wypadek nie ma charakteru wyjątkowego. W warunkach w których ustawodawca przyjmując powyższe rozwiązanie opowiedział się co do zasady za ochroną utrwalonego wskutek upływu czasu stanu powstałego w wyniku uchybienia terminowi podjęcia czynności procesowej nie ma podstaw dla dokonywania rozszerzającej wykładni powyższego przepisu.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że struktura postępowania ze skargi o wznowienie dzieli się na trzy etapy. Są nimi: badanie dopuszczalności skargi, ocena dopuszczalności wznowienia oraz ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy (por. J. Gudowski (red.), System Prawa Procesowego Cywilnego, t. III..., s. 1139).

Etap badania dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania (art. 410 § 1 k.p.c.) jest odpowiednikiem badania dopuszczalności powództwa lub środka zaskarżenia (odwoławczego). Chodzi tu o ocenę kwestii procesowych, warunkujących merytoryczne rozpoznanie skargi o wznowienie postępowania K. Weitz, J. Gudowski (red.), System Prawa Procesowego Cywilnego, t. III..., s. 1139).

W wypadku skargi o wznowienie szczególną przesłanką, która badana jest na tym etapie, jest oparcie skargi na ustawowej podstawie. Zadanie sądu, który ocenia, czy skarga o wznowienie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia (art. 410 § 1 k.p.c.), polega na tym, że ma on ocenić, czy podana w skardze podstawa jest w ogóle przewidziana w ustawie, i czy powołane przez skarżącego okoliczności faktyczne dadzą się zakwalifikować w sposób abstrakcyjny pod którąkolwiek z podstaw przewidzianych w ustawie, tj. czy wypełniają hipotezę którejkolwiek z norm opisujących ustawowe znamiona podstawy wznowienia. Badając, czy skarga jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia, sąd bierze pod uwagę jedynie treść twierdzeń faktycznych zawartych w skardze i nie weryfikuje ich prawdziwości. Zakładając prawdziwość tych twierdzeń sąd sprawdza, czy mógłby dokonać ich subsumcji pod hipotezę którejkolwiek z przewidzianych w ustawie podstaw wznowienia, co wiąże się z istoty rzeczy z koniecznością dokonania wykładni hipotezy norm opisujących ustawowe podstawy wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2016 r. sygn.. akt IV CZ 25/16 nie publik.). Stwierdzenie braku relacji normatywnej między podstawą faktyczną skargi a wskazywana podstawą prawną skargi prowadzi do jej odrzucenia stosownie do treści art. 410 § 1 k.p.c. i zamyka na tym etapie postępowanie skargowe. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNP 2001, Nr 4, poz. 123, z dnia 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, LEX nr 533865, z dnia 15 września 2005 r., II CZ 78/05, LEX nr 453799, z dnia 18 maja 2006 r., IV CZ 36/06, LEX nr 1102676, z dnia 5 lutego 2009 r., I CZ 4/09, niepubl.).

Najdalej idący zarzut skargi dotyczący nieważności postępowania, został sformułowany, jako pozbawienie powódki możliwości działania w sprawie związanej jest z pozbawieniem jej pomocy prawnej.

Wskazać należy, że brak pomocy prawnej na etapie postępowania przed Sądem I instancji łączył się z samodzielną decyzją powódki o wypowiedzeniu w dniu 23 lipca 2012r pełnomocnictwa dotychczasowemu pełnomocnikowi procesowemu. Oddalono także (a następnie odrzucano) jej kolejny wnioski o przyznanie pomocy prawnej z urzędu, skoro sama powódka uznała ją za zbędną, podejmując samodzielnie czynności procesowe w sprawie i uczestnicząc w rozprawie apelacyjnej na której zapadło zaskarżone orzeczenie. Co więcej w toku posiedzenia po zamknięciu rozprawy apelacyjnej udzielono powódce pouczenia o przysługujących jej środkach prawnych w zakresie możliwości zaskarżenia orzeczenia w tym o przymusie radcowsko – adwokackim w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Wszystko to przekonuje Sąd Apelacyjny, że powódka wbrew swej woli nie została pozbawiona możliwości działania, skoro w toku całego postępowania w sprawach nie była ograniczona w zakresie składania wniosków, podnoszenia twierdzeń, zgłaszania dowodów oraz formułowania repliki względem stanowiska strony przeciwnej. Jak wskazuje na to lektura akt podejmowała w sprawie intensywne czynności, a ostateczna treść apelacji powódki dowodzi umiejętności koncentrowania zarzutów na kwestiach w jej ocenie mających doniosłe znaczenie. Podkreślenia wszakże wymaga, że powódka sama zrezygnowała z pomocy świadczonej jej z urzędu przez wyznaczonego pełnomocnika.

W tym stanie Sąd Apelacyjny uznał, że wskazana podstawa skargi nie jest rzeczywista.

Pozbawienie strony możliwości działania nie obejmuje bowiem nieskutecznego prawnie – bez względu na przyczynę – prowadzenia sprawy przez samą stronę. Jego zakresem objęte są tylko okoliczności, które powodują pozbawienie strony możliwości działania w procesie, niespowodowane przez samą stronę i niezależne od jej zachowania, chociażby postępowanie strony stanowiło naruszenie przepisów prawa. W tym kontekście nie sposób nie zauważyć, że mimo obszerności wcześniejszych pism procesowych składanych w sprawie, pismo powódki z dnia 10 września 2013r. ograniczyło się do lakonicznej treści „wnoszę apelację wyroku z 27 sierpnia 2013r. k.447 akt I A Ca 445/14), by następnie – w imię przyjętej przez powódkę taktyki procesowej – rozbudować apelację w zakresie odpowiadającym formie apelacji.

Uzupełniając bowiem apelację w dniu 9 lutego 2014r. (k.491 i nast. w/wym. akt) powódka podniosła zarzuty dotyczące pominiętego przez Sąd I instancji zakresu postępowania dowodowego, w tym przede wszystkim z przesłuchania jej osoby w charakterze strony. Tak postawione zarzuty spotkały się z negatywną oceną Sądu Apelacyjnego, także kwestia pisma powódki z dnia 28 października 2014r. (k.531 w/wym akt) stanowiła przedmiot rozprawy apelacyjnej z 29 października 2014r. (k.543 akt).

Odnosząc powyższe do treści art. 410 k.p.c. wskazać należy w ślad za cytowaną wyżej literaturą prawniczą, „ze wspólną cechą przyczyn nieważności jako podstaw wznowienia jest to, że skarga oparta na takich przyczynach nie może odnieść skutku, gdy w prawomocnie zakończonym postępowaniu dane uchybienie procesowe było badane przez sąd (z urzędu albo na zarzut), ale wprost uznał on, że nie zachodzi z tego powodu nieważność postępowania. Odpowiada to założeniu, że wznowienie postępowania z powodu uchybień procesowych powodujących nieważność postępowania powinno wchodzić w rachubę tylko wtedy, gdy uchybienia te nie zostały dostrzeżone w prawomocnie zakończonym postępowaniu, jak również zgodne jest z traktowaniem skargi o wznowienie jako środka prawnego o charakterze reparacyjnym, a nie kontrolnym. Skarga o wznowienie nie służy kontroli tego, czy sąd rozpoznający poprzednio sprawę prawidłowo albo nieprawidłowo rozstrzygnął kwestię nieważności postępowania, lecz uwzględnieniu przyczyn nieważności niezauważonych przez ten sąd.).

A zatem w sytuacji, w której poruszone w skardze o wznowienie postępowania kwestie dotyczące zakresu postępowania dowodowego przed Sądem I instancji stanowiły już przedmiot oceny Sądu Apelacyjnego wydającego zaskarżony wyrok, to i nie ma podstaw dla ponownego ich rozważania w ramach niniejszego postępowania. Także i ta podstawa wznowienia postępowania nie jest rzeczywista, co usprawiedliwia jej odrzucenie. Analogiczne argumenty dotyczą kwestii związanych z : oddaleniem przez Sąd Apelacyjny wniosku powódki o odroczenie rozprawy, pominięciem wniosków dowodowych przez Sąd Apelacyjny rozpoznający sprawę, w tym nieznanego procedurze sądowej dowodu z akt sprawy (prawidłowo wniosek ów winien odnosić się do określonych dokumentów). Także kwestia przedmiotu postępowania apelacyjnego nie jest prawnie doniosła dla nin. skargi w kontekście stanowisk powódki wyrażanych w pismach z k. 78 , 191, 337 akt w/wym sprawy, w której wydano obecnie zaskarżony wyrok, a którym objęto zgłoszone żądanie.

Mając to wszystko na uwadze orzekł Sąd Apelacyjny jak w sentencji postanowienia na podstawie wskazanych przepisów, a nade wszystko na podstawie art. 410 § 1 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu wywołanym niniejszą skargą orzeczono jak w punkcie sentencji na podstawie §§ 8,14 ust.1 pkt. 2 w zw. z § 16 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. poz. 1805).

SSA Paweł Rygiel SSA Wojciech Kościółek SSA Sławomir Jamróg